

Κυριακή 28η Φεβρουαρίου 2021

Κυριακή τοῦ Ἀσώτου

(Λκ. 15, 11 – 32).

«δαπανήσαντος δέ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμός ἰσχυρός κατά τήν χώραν ἐκείνην, καί αὐτός ἤρξατο ὑστερεῖσθαι» (Λκ. 15, 14).

Ἡ θαυμάσια παραβολή τοῦ Ἀσώτου, πού ἀκούσαμε σήμερα, εἶναι ἐξόχως ἐπίκαιρη καί εὐστοχη γιά τήν ἐποχή μας. Βιώνουμε ὡς πρόσωπα ἀλλά καί ὡς κοινωνία τήν ἀποστασία ἀπό τόν Πατέρα Θεό. Λάβαμε τά προσόντα, τήν προίκα, τά χαρίσματα, τά ἐφόδια, πού εἶναι ἡ περιουσία μας, καί φύγαμε μακριά Του. Αυτόνομημένοι βιώνουμε μία κατάσταση λιμοῦ, μία πείνα, μία ἔλλειψη ἀνεξήγητη καί βασανιστική.

Όταν ο άνθρωπος απομακρύνεται από το Θεό, προσπαθεί να σταθεί στα δικά του πόδια. Προσπαθεί να επιβιώσει με τις δικές του δυνάμεις. Αρχίζει να ξοδεύει την περιουσία του, για να επιβιώσει και για να περάσει καλά. Ο Χριστός περιγράφει αυτό το ξόδεμα ως εξής: «δαπανήσαντος δέ αὐτοῦ πάντα». Χωρίς τόν Πατέρα ο υἱός αναγκάζεται να δαπανήσει ὅ,τι ἔχει. Όταν ἦταν μαζί με τόν Πατέρα, δέν δαπανοῦσε τίποτε. Ο Πατέρας τόν φρόντιζε, τόν ἔντυνε, τόν τάλιζε, τοῦ παρεῖχε τά πάντα. Τώρα ὅλα τά ἐξασφαλίζει με κάποιο ἀντίτιμο. Πρέπει να πληρώσει για τήν ἐπιβίωσή του, για τήν καλοπέρασή του, για τήν πολυπόθητη ἐλευθερία του. Ξοδεύει ὅ,τι πῆρε ὡς περιουσία καί φτωχαίνει ὅλο καί περισσότερο. Ἡ αὐτονόμησή του ἀπό τό Θεό δέν τόν ἔκανε πιά πλούσιο, πιά δυνατό, πιά ἐλεύθερο καί, κυρίως, πιά εὐτυχισμένο, ὅπως περίμενε. Τόν ἔκανε μόνον πιά φτωχό. Αὐτά πού πῆρε ὡς περιουσία δέν τά δούλεψε. Δέ φρόντισε να τά αὐξήσει καί να τά καλλιεργήσει. Τά χρησιμοποί-

ησε για τον έγωισμό και τις επιθυμίες του
άνοητα και χωρίς την πρόνοια πώς κάποτε θα
τελειώσουν. Η μακρινή χώρα της ανυπακοής και
της αποστασίας ροκανίζει τις πνευματικές περι-
ουσίες πολύ γρήγορα και ακόμη πιο γρήγορα
έξαφανίζει τα υλικά δεδομένα.

Στή συνέχεια ο Κύριος περιγράφει αυτό
πού βιώνουμε έντονα στην εποχή μας: «έγένετο
λιμός ισχυρός κατά την χώραν εκείνην». Ο λιμός
είναι κάτι τρομερό και άπαίσιο. Ο λιμός είναι ή
πείνα πού έρχεται να πλήξει τη χώρα πού έχασε
τό Θεό. Η πείνα κατά την υλική της διάσταση
είναι κάτι άγνωστο για τις κοινωνίες της
ευμάρειας και της αφθονίας. Κατά την πνευμα-
τική της υπόσταση, όμως, είναι κάτι πού κατ'
έξοχήν βασανίζει αυτές τις κοινωνίες. Μπορεί ο
σύγχρονος άνθρωπος να έχει τά πάντα, αλλά δέν
έχει τίποτε. Μπορεί στίς υπεραγορές να φορτώ-
νονται τά ράφια μέ όλων τών ειδών τά καλούδι-
α, αλλά στίς ψυχές υπάρχει ένα τεράστιο χάος,

πού δέ γεμίζει μέ τίποτα. Μπορεῖ τά στομάχια νά μή διαμαρτύρονται καί ἡ γλῶσσα νά ἠδύνηται ἀπό τίς ἐκλεπτυσμένες ἐπιδόσεις τῶν μαϊστρων τῆς γαστρονομίας, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος μέσα του λιμοκτονεῖ. Πεθαίνει καθημερινά γιά μιά μπουκιά ἀληθινή ἀγάπη, γιά μιά γεύση πραγματικῆς χαρᾶς, γιά μιά γουλιὰ εὐτυχίας, ἀνθρωπιᾶς, γαλήνης, ἡρεμίας. Λιμός βασανίζει τίς χορτασμένες κοινωνίες μέ τά ἀμέτρητα τεχνολογικά ἐπιτεύγματα. Λιμός πνευματικός, πού θερίζει τίς ψυχές καί τά σώματα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀντικατέστησαν τό Θεό μέ τά δῶρα Του, τόν Πατέρα μέ τήν περιουσία, τόν Πάροχο μέ τά παρεχόμενα. Οἱ ἄνθρωποι δουλεύουν, κουράζονται καί ξοδεύονται, γιά νά χορτάσουν τό χωματίνο σῶμα τους μέ περισσότερο χῶμα. Δέν ὑποψιάζονται πῶς μέ χῶμα δέ χορταίνει ταυτόχρονα καί ἡ ψυχή. Ὁ λιμός βασανίζει τίς ψυχές, γιατί εἶναι πείνα πνευματική καί ὑπαρξιακή. Εἶναι ἀγωνία γιά ἀναζήτηση σκοποῦ καί δικαίωσης. Ξοδεύεται ὁ ἄνθρωπος γιά λίγη

διασκέδαση, για λίγη χαρά, για μιά στιγμή παρηγοριᾶς καί δέν ἀπολαμβάνει τίποτα. Ὅσα ξοδεύει χάνονται. Ξοδεύει κυρίως ἀπό τήν ψυχή του, ἀπό τήν προσωπικότητά του, ἀπό τίς ἀρχές καί τίς ἀξίες πού συνιστοῦν τήν ἀξιοπρέπειά του. Ξεπουλάει ἀκόμη καί τήν ὑπερπολύτιμη ἐλευθερία του για λίγη ἀσφάλεια, για περισσότερη ὑγεία, για τήν πολυπόθητη ἡσυχία, για μιά στιγμή θαλπωρῆς. Λιμός βασανίζει τή χώρα ἐκείνη τήν ἀπομακρυσμένη ἀπό τό Θεό. Ἐνας λιμός πού ἔχει χαρακτήρα πνευματικό καί δολοφονικό. Στή χώρα πού ἐκδιώχθηκε ὁ Θεός κυβερνάει τό συμφέρον, ἡ τρομοκρατία, ἡ ἀναρχία, ἡ βόλεψη, ἡ ἀμορφωσιά, ἡ ἀπανθρωπιά, ἡ ἀπάτη, ἡ παραπληροφόρηση, ἡ συγκεκαλυμμένη δικτατορία, ἡ ἡδονοθηρία καί ἡ ἀχαλίνωτη ἐλευθεριότητα. Ὅπου ξεχάστηκε ὁ Θεός ὁ ἄνθρωπος γίνεται λύκος για τό συνάνθρωπό του. Συναγελάζεται μέ τούς χοίρους τῶν παθῶν καί τῶν πτώσεων. Τρώει τά ξυλοκέρατα τῶν καθημερινῶν πτώσεων καί πεινάει για κάτι

ἀληθινό, γιά κάτι φωτεινό, γιά κάτι πού θά χορτάσει τή λιμοκτονοῦσα ψυχή του.

Στή χώρα τοῦ λιμοῦ καί τῆς πνευματικῆς πείνας ὁ ἄνθρωπος φτωχαίνει. Ὁ Κύριος τό ἐκφράζει αὐτό μέ τήν ἔκφραση: «ἤρξατο ὑστερεῖσθαι». Ἄφοῦ ξόδεψε τήν πνευματική του περιουσία σέ ἀνοησίες καί, ἀφοῦ ὁ λιμός συνεχίζεται, ἀφοῦ σκόρπισε τά ὑπάρχοντα καί τά χαρίσματά του, γιά νά χτίσει αὐταπάτες, τώρα ἀντιμετωπίζει τή ζοφερή πραγματικότητα. Τώρα, πού ἡ πνευματική πείνα δείχνει τό ἀπαίσιο πρόσωπό της, ὁ ἄνθρωπος πού ξενιτεύτηκε ἀπό τό Θεό καταλαβαίνει πώς δέν ἔχει πλέον τί νά ξοδέψει, γιά νά φυλαχτεῖ ἀπό τίς ἐπιπτώσεις της. Τώρα ἡ γενική πενία ἀποδεικνύει καί τή δική του ἀνέχεια. Χωρίς Θεό τά πράγματα δέν γίνονται ἄσχημα μόνο γιά τήν κοινωνία, γίνονται καί γιά τόν καθένα χωριστά. Ὅποιος δέν ἔχει φυλάξει τά δῶρα τοῦ Θεοῦ, δέν τά ἔχει ἐκτιμήσει καί δέν τά ἔχει δουλέψει κατάλληλα,

στό τέλος θά τά ξοδέψει ἀπρόσεκτα, θά τά χάσει καί θά πεινάσει πνευματικά.

Σέ κατάσταση πνευματικοῦ λιμοῦ βρισκόμαστε ὅλοι μας. Πολλοί ἀπό μᾶς ξοδέψαμε τήν περιουσία πού λάβαμε ἀπό τό Θεό ἀπρόσεκτα σέ ἀνοησίες καί λάθη. Τώρα, πού ὑποφέρουμε ἀπό πείνα ἐσωτερική, ἔχουμε δύο ἐπιλογές: ἢ θά συναγελαστοῦμε μέ τούς χοίρους τῶν πτώσεων ἢ θά ἀναλογιστοῦμε Αὐτόν πού μᾶς χάρισε τά πάντα καί τά ξοδέψαμε ἀσύστολα. Μακάρι νά ἀναλογιστοῦμε τήν ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τόν ἀγαπημένο Πατέρα μας καί νά πάρουμε τήν ἀπόφαση τῆς μετανοίας, νά γυρίσουμε κοντά Του. Τότε ἡ μέν χώρα τοῦ λιμοῦ θά ὑπάρχει, ἀλλά δέν θά μᾶς ἀφορᾷ, διότι ἐμεῖς θά ἐπιστρέψουμε στό σπίτι τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀφθονίας, στό σπίτι τοῦ Χριστοῦ μας, στήν ἀγία Του Ἐκκλησία. Ἀμήν.